

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

██████████, narozený ██████████
státní příslušnost: ██████████
bytem ██████████
zastoupený advokátem JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M.
se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2021, č. j. MV-105896-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 6. 2021, č. j. OAM-33740-27/DP-2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. g) v návaznosti na § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 30. 7. 2019 (dále jen „území“ a „ZPC“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vědeckého výzkumu, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že z napadeného a prvostupňového rozhodnutí nejsou zřejmé důvody rozhodnutí. Závěr o ohrožení bezpečnosti státu je postaven na informacích č. j. D225/2018-OAM a č. j. D28/OAM-2021, o kterých správní orgány uvedly, že se jedná o část správního spisu, která je vedena odděleně a je vyloučena z nahlížení dle § 169m ZPC. Napadené rozhodnutí pouze konstatuje, že se má jednat o dlouhodobé jednání žalobce a že by se mohl dopustit jednoho z nejzávažnějších trestných činů. Žalobce upozornil, že prvostupňové rozhodnutí je svým obsahem naprosto totožné jako předchozí rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 15. 10. 2019, č. j. OAM-33740-14/DP-2018, které žalovaný k odvolání žalobce zrušil. Liší se jen tím, že do správního spisu byla založena nová utajovaná informace č. j. D28/2021-OAM.
3. Žalobce měl za to, že interpretace § 169m ZPC zvolená správními orgány je v rozporu se zákonem a Listinou základních práv a svobod. Správní orgán v řízení porušil procesní právo žalobce na seznámení se s podklady (a nepřímou práva být slyšen a vyjádřit se k podkladům). ZPC explicitně nehovoří o vyloučení informací z nahlížení, ani otázku (ne)možnosti nahlížení neupravuje. Nadto měl žalobce citované ustanovení za protiústavní. S ohledem na čl. 38 odst. 2 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod je nutno postupovat podle obecné úpravy v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Správní řád rozlišuje, kdy jsou utajované informace uchovávány mimo spis (§ 17 odst. 3 správního řádu), a kdy jsou utajované informace vyloučeny z nahlížení (§ 38 odst. 6 správního řádu). Naposledy zmíněné ustanovení výslovně upravuje možnost, budou-li takové informace sloužit jako podklad pro rozhodnutí, seznámení se účastníka řízení s nimi. Vzhledem k tomu, že žalobci bylo v průběhu řízení odepřeno právo na nahlížení do té části spisové dokumentace, která obsahuje utajované informace, je zřejmé, že žalovaný postupoval právě podle § 38 správního řádu.
4. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci ze dne 20. 6. 2007, č. j. 6 Azs 142/2006-58, dle něhož je v rozporu se zákonem a ústavně zaručenými právy osob, pokud se nemohou seznámit s důkazy, byť se jedná o utajované skutečnosti chráněné zvláštním zákonem. Porušení procesních zásad je dáno i tím, že se písemnost utajovaná podle zvláštního právního předpisu stala v podstatě jediným důkazem, o němž bylo správní rozhodnutí opřeno. Tak je tomu i v případě žalobce.
5. K obdobným závěrům dospěl i Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 4. 6. 2013, C-300/11, Z.Z. proti Spojenému království. Dle něj je zejména nutné, „aby byla dotčená osoba v každém případě seznámena s podstatou důvodů, z nichž vychází rozhodnutí o odepření vstupu [...] přičemž potřeba chránit bezpečnost státu nemůže mít ten důsledek, že dotčená osoba bude zbavena práva na to být vyslechnuta, a její právo na opravný prostředek [...] tedy bude neúčinné“. Tež je třeba zajistit, „aby byla dotčená osoba informována o podstatě důvodů, které

Shodu s prvopisem potvrzuje:

jsou základem pro dotčené rozhodnutí, způsobem, který náležitě zohlední nutnost zachování důvěrnosti důkazů“.

6. K odkazu na tato rozhodnutí žalovaný toliko opáčil, že bylo postupováno v souladu s § 169m odst. 1 ZPC a že existuje judikatura, ze které vyplývá, že stačí, pokud do utajované části spisu má přístup pouze správní soud, nikoliv samotný účastník řízení, což žalobce označil za nedostatečné vypořádání své argumentace. Žalobce dále poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 41/02, který se věnoval vyloučení možnosti obhájců seznámit se s důkazem, který je klasifikován jako utajovaná informace.
7. Judikatura Soudního dvora Evropské unie ve vztahu k výkladu pojmu „veřejný pořádek“, předpokládá v každém případě kromě samotného narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (rozsudky ze dne 28. 10. 1975, C-36/75, Rutili, a ze dne 29. 4. 2004, C-482/01 a C-493/01, Orfanopoulos a Oliveri). Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku mohou být odůvodněná jen tehdy, jsou-li založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby (rozsudek ze dne 13. 9. 2016, C-165/14, Rendón Marín). Osobní chování představující skutečné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo hostitelského členského státu zásadně znamená, že se u dotyčného jednotlivce může předpokládat, že se bude protiprávně chovat i v budoucnu (rozsudky ze dne 22. 5. 2012, C-348/09, P. I., a ze dne 13. 7. 2017, C-193/16, E.).
8. Žalobce si však nebyl vědom žádného svého závadového jednání, jeho život se koncentruje pouze okolo studia a zaměstnání. Ve volném čase jen navštěvuje své oblíbené restaurace, dochází do mešity (je praktikujícím muslimem) a vídá se s několika přáteli. Nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání, nespáchal žádný přestupek a není si vědom žádné aktivity, která by mohla být považována za protiprávní jednání.
9. Žalobce dále odmítl, že by pro předmětné správní řízení nebyly podstatné závěry Ředitelství služby cizinecké policie vyslovené v rozhodnutí ze dne 27. 4. 2021, č. j. CPR-45866-15/ČJ-2019-930310-V243, v němž bylo konstatováno, že „[p]o posouzení obsahu utajovaných informací dospěl odvolací orgán k závěru, že skutečnosti uvedené ve zprávách zpravodajské služby vedených pod sp. zn. V5/2018-OCP a sp. zn. V6/2018-OCP nenaplňují skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., tedy, že existuje důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu [...] Skutečnosti uvedené v utajovaných informacích sp. zn. V5/2018-OCP a sp. zn. V6/2018-OCP nelze dle názoru odvolacího orgánu s ohledem na výše uvedené hodnotit jako dostatečně konkrétní a nelze je z uvedeného důvodu považovat za přezkoumatelné“. Řízení o správním vyhoštění je vedeno orgánem, který organizačně spadá pod Ministerstvo vnitra. Ačkoliv tedy není žalovaný vázán dotčeným rozhodnutím, lze se důvodně domnívat, že těmito orgánům jsou ze strany zpravodajských služeb poskytovány stejné informace.
10. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného o tom, že v případě zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti pobytového oprávnění se žalobce může obrátit s novou žádostí o vydání tohoto typu pobytového oprávnění na zastupitelský úřad České republiky v zemi původu. Toto tvrzení je čistě teoretické, neboť s ohledem na důvody zamítnutí žádosti je téměř jisté, že nové žádosti by nebylo vyhověno. Pravomocné zamítnutí žádosti žalobce se tedy svými účinky rovná rozhodnutí o správním vyhoštění. V souvislosti s tím žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje:

poukázal na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva Al Nashif proti Bulharsku (stížnost č. 50963/99, rozsudek ze dne 20. 6. 2002), C. G. a ostatní proti Bulharsku (stížnost č. 1365/07, rozsudek ze dne 20. 4. 2008). Z nich lze dovodit, že ve správním řízení při zohlednění § 169m ve spojení s § 172 odst. 3 ZPC nemůže být naplněn požadavek nezávislého přezkumu utajovaných informací, tedy ani to, zda jsou skutečně závažné. Tuto pravomoc má až správní soud. I přesto však může být účastník vyloučen z možnosti se s informací seznámit (§ 172 odst. 9 ZPC) a správní žaloba nemá v tomto případě odkladný účinek.

11. Žalobce dále uvedl, že vzhledem k tomu, že mu bylo uděleno povolení k pobytu za účelem vědeckého výzkumu, tedy v návaznosti na unijní úpravu, je postup správního orgánu rovněž v rozporu s čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie, který zaručuje právo na efektivní opravný prostředek a spravedlivý proces. Soudní dvůr Evropské unie toto právo zakotvil ve svém rozsudku ze dne 15. 5. 1986, Johnston, 222/84, jako obecnou zásadu práva Evropské unie (viz také rozsudky ze dne 15. 10. 1987, Heylens, 222/86, a ze dne 3. 12. 1992, Borelli, C-97/91). Požadavek na umožnění přezkumu rozhodnutí zakotvený v čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie navíc vyžaduje přezkum soudem.
12. Konečně žalobce namítl zásah do svého soukromého a rodinného života. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva pak musí být každý zásah do práv zaručených v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v souladu se zákonem, musí sledovat legitimní cíl a naplňovat požadavky přiměřenosti. Je tedy nutno hodnotit například: 1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu; 2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; 3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; 4) rodinnou situaci; 5) počet nezletilých dětí a jejich věk; 6) rozsah a intenzitu vazeb na hostitelský stát apod. Ačkoliv byla tato kritéria vytvořena v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, Nejvyšší správní soud je považuje za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu, případně na rozhodnutí o vydání/prodloužení platnosti povolení k pobytu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, č. j. 2 Azs 305/2017-33).
13. Žalobce v České republice působí jako výzkumný pracovník na [REDAKCE] a je doktorandem na [REDAKCE]. Publikuje články a řada odborníků oceňuje jeho práci. Ve svém vědeckém výzkumu pomáhá při vývoji [REDAKCE]. Žalobce je tedy ceněným vědeckým pracovníkem, jehož práce je významná nikoli jen v rámci jeho současného zaměstnání, ale obecně pro vědeckou komunitu. Neprodloužením platnosti pobytového oprávnění dojde k zamezení možnosti dokončit studium a získat titul Ph.D. Ztrátu by utrpěla i vědecká komunita a společnost obecně. Žalobce dodal, že do svého studia v České republice vložil také značné množství času i finančních prostředků, které by přišly zcela vniveč.

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, zákonné a vycházelo z řádně a úplně zjištěného stavu věci. Podotkl, že námitky obsažené v žalobě jsou v podstatě totožné s námitkami uvedenými v odvolání, pročez odkázal na napadené rozhodnutí, v němž je řádně vypořádal.
15. Žalovaný setrval na závěru, že s ohledem na obsah utajovaných informací existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. Postup,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

kdy předmětné utajované informace byly uchovávány mimo spisový materiál a žalobce s nimi nebyl seznámen, je podle žalovaného plně v souladu se zákonem a nebyla jím porušena procesní práva žalobce ani jeho právo obhajovat svá práva a zájmy. Současně se žalovaný ztotožnil se závěrem prvostupňového orgánu, že rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce.

Posouzení žaloby soudem

16. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Podle § 9 odst. 1 písm. h) ZPC *policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy České republiky.*
18. Podle § 169m odst. 1 ZPC *písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí.*
19. Podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 1 ZPC *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu užitím síly při prosazování politických cílů, prováděním činnosti ohrožující základy demokratického státu nebo směřující k narušení celistvosti území anebo jiným obdobným způsobem.*
20. Soud nemůže vejít na obecnou žalobní námitku, že v pořadí druhé prvostupňové rozhodnutí je totožné jako první v pořadí, které žalovaný zrušil, a to až na doplnění nové utajované informace č. j. D28/2021-OAM. Tato informaci (o níž prvostupňový orgán na pokyn žalovaného doplnil správní spis) obsahovala nové rozhodné skutečnosti, a soud nevidí žádný důvod k tomu, aby žalovaný nemohl na jejím podkladě dospět k názoru, že došlo ke shromáždění dostačujících podkladů, tj. věrohodných a přesvědčivých utajovaných informací. Zákon (správní řád, či ZPC) také nevylučuje, aby správní orgán rozhodl pouze na základě jediného podkladu, třeba i utajovaného.
21. Pokud jde o námitku žalobce, že žalovaný chybně interpretuje § 169m ZPC, soud jí nemůže přisvědčit. Z tohoto ustanovení je zcela zřejmé, že utajované informace nejsou součástí správního spisu vedeného v řízení dle ZPC. Není-li určitá písemnost součástí správního spisu, nelze do ní nahlížet. Jedná se tedy o shodný případ, jako je tomu v § 17 odst. 3 správního řádu, který explicitně stanoví, že *na písemnosti nebo záznamy uchovávané odděleně mimo spis se ustanovení tohoto nebo jiného zákona o nahlížení do spisu nepoužijí.* Soud se nedomnívá, že by absence výslovného zákazu nahlížení v § 169m ZPC znamenala, že je nahlížení možné, neboť by to bylo v rozporu se smyslem této úpravy. Soud též nemá dotčené ustanovení za protiústavní, jak sugeruje žalobce, k otázce adekvátního zajištění ochrany práv žalobce u nezávislého soudu viz níže.
22. Ohledně žalobcova tvrzení, že jeho situace není odlišná od správního vyhoštění (k němuž nedošlo, viz níže), soud obecně uvádí, že vyhoštění (trestní, či správní) znamená úplný zákaz pobytu na území (s výjimkou jeho přerušení), v případě zrušení dlouhodobého pobytu může žalobce na území pobývat krátkodobě, byť je pravdou, že s ohledem na

Shodu s prvopisem potvrzuje:

situaci by o krátkodobý pobyt pravděpodobně neměl zájem. Přesto nelze odhlédnout od toho, že vyhoštění je „tvrdším“ institutem. Tato žalobní námitka však především hovoří o nezbytnosti zajistit soudní přezkum rozhodnutí o vyhoštění, přičemž podáním projednávané žaloby si žalobce zajistil soudní přezkum rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Ani přiznání odkladného účinku žalobě v projednávané věci nebylo vyloučeno, byť jej soud v daném případě nepřiznal.

23. Z téhož důvodu (žalobce měl možnost podat žalobu k soudu a využil ji) není opodstatněná ani námitka rozporu s čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie.
24. Oprávněná není ani žalobní námitka odkazující na závěry Ředitelství služby cizinecké policie vyslovené v rozhodnutí ze dne 27. 4. 2021, č. j. CPR-45866-15/ČJ-2019-930310-V243. Rozhodnutí žalovaného a prvostupňového orgánu je založeno na jiných důvodech než rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie. Dikce § 9 odst. 1 písm. h) ZPC hovoří o ohrožení bezpečnosti státu, závažném narušování veřejného pořádku nebo ohrožení mezinárodních vztahů České republiky, naproti tomu § 119 odst. 1 písm. a) bod 1 ZPC hovoří o ohrožení bezpečnosti státu užitím síly při prosazování politických cílů a provádění činnosti ohrožující základy demokratického státu nebo směřující k narušení celistvosti území anebo jiným obdobným způsobem. Z této komparace je dle soudu zjevné, že § 119 odst. 1 písm. a) bod 1 ZPC se aplikuje v typově závažnějších případech nebezpečí, než je tomu u § 9 odst. 1 písm. h) ZPC. Jak již soud uvedl výše, správní vyhoštění představuje úplný zákaz pobytu, pročez je logické, že musí být dány závažnější důvody k jeho užití, než je tomu v případě zrušení dlouhodobého pobytového oprávnění. Dospěl-li tedy příslušný správní orgán k závěru, že není na místě aplikovat § 119 odst. 1 písm. a) bod 1 ZPC, není tím vyloučena aplikace § 9 odst. 1 písm. h) ZPC.
25. Stran přezkumu obou rozhodnutí správních orgánů ve vztahu k hodnocení utajovaných informací vyšel soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101. Tento judikát se zabývá bezpečnostním řízením (zrušením platnosti osvědčení pro stupeň utajení přísně tajné), jeho závěry týkající se odepření přístupu k utajovaným informacím účastníkovi řízení jsou ovšem plně aplikovatelné i na projednávanou věc. Jelikož žalobce nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li, co je jejich obsahem, musí to být soud, který „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými. Tentýž princip konstatuje i žalovaným zmiňovaná judikatura na str. 12 napadeného rozhodnutí, dle níž postačuje, pokud do utajované části spisu má přístup pouze správní soud, nikoliv účastník správního řízení.
26. Posouzení existence nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, byla provedena žalovaným, jeho závěr se však opírá o skutečnosti, které podléhají určitému stupni utajení, proto je nelze žalobci sdělit (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28, ze dne 29. 5. 2014, č. j. 7 As 18/2014-29, a ze dne 27. 4. 2016, č. j. 4 As 1/2015-50).
27. Je třeba zdůraznit, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že lze akceptovat skutečnost, že ani v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nejsou uvedeny utajované údaje, přičemž postačí, že je uveden odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a stupeň jejich utajení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As

Shodu s prvopisem potvrzuje:

9/2010-102, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 4 As 41/2007-58, a ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008-63), což je zakotveno v § 169m odst. 2 ZPC.

28. Obdobný závěr učinil Ústavní soud v nálezu ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, který konstatoval, že není možné, aby byl Národní bezpečnostní úřad pod záminkou absolutního zachování procesních práv účastníka řízení nucen uvádět ve svých rozhodnutích skutečnosti, které by mohly ohrozit zájem státu, efektivitu práce zpravodajských služeb či policejních složek (totéž uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 25. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 28/02). Tyto závěry jsou plně aplikovatelné i na projednávanou cizineckou věc. Pokud tedy v napadeném rozhodnutí nebyly konkretizovány důvody, pro které byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu, nelze takové rozhodnutí považovat za rozporné se zákonem, když je zřejmé, že jak v napadeném rozhodnutí, tak v prvostupňovém rozhodnutí byl uveden odkaz na příslušné zprávy zpravodajské služby.
29. Soud poukazuje také na úpravu nabývání státního občanství. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství podle § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů, tj. ohrožuje-li žadatel bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, je dle § 26 tohoto zákona vyloučeno z přezkoumání soudem. Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl.ÚS 39/17 neshledal tuto úpravu protiústavní. Takové rozhodnutí pak může přezkoumat pouze Ústavní soud, a to z hlediska práva na to, aby proces domáhání se práva každého probíhal způsobem, který je zákonný, korektní, rozumný, předvídatelný a přezkoumatelný (nález sp. zn. III.ÚS 22/20). Rovněž v tomto případě přezkoumává utajované informace výhradně Ústavní soud a účastník k nim nemá přístup.
30. Žalobcem předestřené argumenty a judikatura přitom nevyvrací výše uvedené, tj. legitimnost nezpřístupnění utajovaných informací účastníkovi řízení a proces přezkumu rozhodnutí správního orgánu nezávislým soudem, který je garantem zákonnosti správního rozhodnutí.
31. Soud proto přezkoumával postup a důvody pro zamítnutí žádosti žalobce v úplnosti nad rámec uplatněných námitek. Soud se s utajovanou částí správního spisu podrobně seznámil a po posouzení obsahu utajovaných informací dospěl k závěru, že skýtají dostatečnou oporu pro závěr správních orgánů obou stupňů o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. Pozdější informace č. j. D28/OAM-2021 svým obsahem navazuje na předchozí informaci č. j. D225/2018-OAM, kterou žalovaný shledal nedostatečnou, přičemž ji doplňuje. Z obsahu obou těchto informací je seznatelné, proč žalovaný po doplnění správního spisu dospěl k závěru, že podklady jsou již dostačující. Soud se plně ztotožňuje s hodnocením žalovaného a prvostupňového orgánu na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí – obsah utajovaných informací č. j. D225/2018-OAM a č. j. D28/2021-OAM je ve svém souhrnu dostatečně konkrétní, obsahuje časové a místní údaje a rovněž údaje o způsobu činnosti, která by měla být v rozporu se zájmy České republiky. Skutečnosti uvedené v utajované informaci č. j. D28/2021-OAM jsou plně přezkoumatelné co do své důvodnosti a věrohodnosti a jsou tak přesvědčivým a relevantním důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce. Jednání žalobce je dostatečně popsáno, zdrojem těchto informací je navíc operativní činnost prováděná podle zákona č. 154/1994 Sb., o bezpečnostní informační službě. Utajované informace jsou nadto vedeny v režimu „Důvěrné“, nikoli jen „Vyhrazené“, coby nejnižším stupni utajování. Soud též podotýká, že to, že chování žalobce nebylo jednorázové a nahodilé, nýbrž

Shodu s prvopisem potvrzuje:

dlouhodobé a kontinuální, neplyne jen z obsahu utajovaných informací, jak správně uvedl žalovaný, ale i z jejich datace (roky 2018 a 2021).

32. Nerozhodné je to, že žalobce je trestně zachovalý, dle § 9 odst. 1 písm. h) ZPC postačuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu (ZPC přitom obsahuje samostatná ustanovení, dle nichž lze zrušit/neprodloužit pobytové oprávnění, spáchal-li cizinec trestný čin). Formulaci na str. 7 prvostupňového rozhodnutí, že se žalobce „*sám připravil o možnost pobytu na území svým protiprávním jednáním*“, soud nepokládá za konstataci správního orgánu, že žalobce spáchal trestný čin či přestupek. V kontextu daného odstavce je zřejmé, že jde o jednání, které není protiprávní, ovšem významně nasvědčuje tomu, že by žalobce potenciálně mohl svým jednáním (stávajícím či budoucím) ohrožovat bezpečnost státu.
33. Co se týče rozsahu sdělení správních orgánů o obsahu utajovaných skutečností, soud konstatuje, že s ohledem na povahu utajovaných informací v projednávané věci by jejich jakákoli bližší specifikace ze strany správních orgánů nad rámec toho, co uvedly ve svých rozhodnutích, mohla skutečně vést ke zmaření účelu jejich utajování, i to kdyby se jednalo o sdělení spíše obecné a rámcové, jak požadoval žalobce. Správní orgány tedy dle názoru soudu postupovaly správně a v souladu se zákonem.
34. Přiměřeností dopadů do soukromého a rodinného života hodnotily správní orgány na str. 4-6 prvostupňového rozhodnutí a str. 13-15 napadeného rozhodnutí, přičemž soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Žalobce je svobodný a bezdětný, celá jeho rodina žije v zemi původu, dopad do rodinného života tedy není dán. Žalobce na území pobývá od roku 2015, tj. nikoli po významně dlouhou dobu, nevlastní zde žádné nemovitosti, jeho zdravotní stav je dobrý, je praceschopný a v produktivním (mladém) věku, při návratu do země původu by pro něj tudíž nemělo být obtížné uživit se. Soud nijak nezpochybňuje odborné schopnosti žalobce ani význam výzkumu, na němž se podílí. Stejně tak soud vnímá, že studium je důležitým aspektem soukromého života žalobce. Leč v daném případě musí ochrana společnosti, když soud souhlasí s tezí žalovaného (str. 14 napadeného rozhodnutí), že by žalobce mohl eventuálně páchat i nejzávažnější trestnou činnost, převážet nad soukromými zájmy žalobce, které sice nejsou bezvýznamné, avšak ve svém souhrnu není zásah do soukromého a rodinného života žalobce nepřiměřený ve srovnání s dotčeným veřejným zájmem.

Závěr

35. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nesdělili soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
36. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. prosince 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: